

van vele bijbelbladen binnen de bewandingen. Sommige hoofden neigen, andere worden strak, wellevend, eerbiedigend. Het is volkomen roerloos, als zijn allen in verdooving.

De zilveren lichtschijs van het tafelhart tusschen de duistere gestalten, trilt omhoog. Betast die andere reusachtige figuren, wier lichamen schijnen te groeien en wier trekken schijnen te leven en wier stemmen schijnen te fluisteren. — Zij zijn daar allen, sterk en lichamelijk geharnast of in den tooi van scharlaken mantels en de hoovaardige hoofden met poederpruiken gekroond. Zij zijn het die leven, met hun blozende, welgedane, welige gelaten, zij zijn het, die alleen aanwezig schijnen, souverain boven de nietigheid van het biddende en buigende gezelschap. Zij kijken trotsch en laatdunkend uit de onbarmhartige, zelfgenoegzame oogen, vooral de van Gendringens en aanverwante geslachten. Zij zijn zoo ontzaglijk, dat het wel lijkt of zij levend naar voren komen getreden uit de zwaar en weelderig geciseleerde lijsten, bevracht met de dikke druiventrossen der blazoenen.

De gastheer heft het hoofd nu op en er ontstaat een tastende, overmatig wellevende tafelkout, begeleid door de lichttinkelende muziek van kelken en porcelein. De webbe van den wasem der gerechten spreidt zich langzaam uit over gepommadeerde hoofden en ivoor-blanke schedels, de knechten serveeren statig, vol van correcte levenloosheid. Het gesprek gaat over dingen, die men al lang van elkander weet, of over hetgeen ieder in de Nieuwe Rotterdammer heeft gelezen. Het is zeer goed, dat het getik van vele messen en vorken op het porcelein, — als werd heel in de verte een klinkerstraat hersteld — de stilte wat opvult. De al te onervaren substituut tracht bij den Voorzitter van den Kamer van Koophandel een meening uit te lokken over een politiek probleem, maar wordt beantwoord met een gewichtig voorbehoud van onderkinnen. Middelerwijl is de gastheer in voortdurende agitatie. Hij ondergaat met strakke, welwillende belangstelling een al te technisch betoog van een der oudere gasten, en onderwijl zoeken zijn oogen naar de gevaarlijke punten en vale plekken in het discours en valt hij er handig tusschen met een glimlachende opmerking.

In het midden van den tafel troont het jonge echtpaar. Clara, blozend verhit, het hoofd als een ingedommelde pioen, en naast haar bleek, mager schuchter zichzelf in toom houdend, maar eigenlijk met de situatie niet goed raad wetend: Tervooren. Er is geen eenheid en geen teederheid bij dit paar. — Zij zijn daar bijeen als de twee vereerde poppen van een deftig gezelschap. — Zij spreken zoo weinig, dat het pijnlijk wordt. En het is een verademing, als de oude dominé opstaat, met welbehagen aan zijn glas tikkend, en dan zijn spitse hoofd omhoogheffend, waaraan de grijze baard naar voren strekt, als de sik van een heel deftigen bok. Hij spreekt wel-